

ші з тяжким стоном скидали свої верхи на землю. Ще не розігнули своїх похилених спин, а вже вихор закрився прогалиною у спід ліса, вдарив собою об землю, завадив о столітні дуби і сосни, заревів з лютости, потермосив пнями, — і дерева з лопотом клалися пере-можені на землю, виставляючи на верх своє коріне з землею. Поваливши противників, вихор утікав зноміж трупів, злітав високо, віддихав хвилинку і поринав знову в лісі, як в озері, перевертаючи все по дорозі до гори коренем. Та се був лише початок — перші вистріли в битві...

Сама головна ворожа сила що-йно надходила і несла погибіль для всего, що на дорозі стрітила. Ішла она поважна, висока, чорна, з широкими плечима. У споду її курилося, мов чорний дим, а дикі, пекольні голоси летіли з нею. Столітні дерева і малі корчі підскакували нараз у воздух, крутилися і мертві падали на галузе своїх товаришів. То не був вихор, з котрим дуби можуть побороти ся; се була воздушна труба, для котрої і дуби були іграшкою. Она виривала дерева, як бурян, підкидала ними, копала їх зневажливо і доптала тяжкими ногами, аж галузе, мов кости, тріщало і ломилося. Її дорога стелила ся самими трупами...